

שְׁבוּעַת הַחֲסִידוּת יוֹם ה'

קְדִימָה, פְּעִיל!

לפְעָמִים הַלֵּב שֶׁלָנוּ קָצֵת יָשׁוּן, בְּדִיוֹק כְּשֶׁאֲנַחֲנוּ רוֹצִים שֶׁהוּא יִהְיֶה עֹר.
אִיר אֲנַחֲנוּ יְכוּלִים לַעְוֹרֵר אֶת הַלֵּב, שִׁירְגִישׁ אֶת הָרְגִשׁוֹת הַחִיבִיִּים שֶׁאֲנַחֲנוּ רוֹצִים
לְהַרְגִישׁ?
הַמּוֹחַ יְכוֹל 'לְהַפְעִיל' אֶת הַלֵּב.

"כִּי הַשֶּׁקֶל שֶׁבִּנְפֶט הַמִּטְכָּלֶת כְּשֶׁמִּתְבּוֹנֵן וּמַעֲמִיק מֵאֵד בְּגִדְלַת ה'... נוֹלֶדֶה וְנִתְעוֹרֶרֶה
מִדַּת יִרְאַת הַרומָמוֹת בְּמוֹחוֹ וּמִחֲשַׁבְתּוֹ לִירֵא וּלְהִתְבּוֹשֵׁשׁ מִגִּדְלָתוֹ יִתְבַּרֵּךְ שְׁאִין לֵה
סוֹף וְתִקְלִית, וּפְחָד ה' בְּלִבּוֹ. וְשׁוֹב יִתְלַהֵב לִבּוֹ בְּאַהֲבָה עֲזָה כְּרִשְׁפִי אֵשׁ בְּחִשְׁקָה
וְחִפְצָה וְתִשְׁקָה וְנֶפֶשׁ שׁוֹקֶקֶה לְגִדְלַת אֵין סוֹף בְּרוּךְ-הוּא..."
(לְקוּטֵי אֲמָרִים תִּנְיָא פֶּרֶק ג')

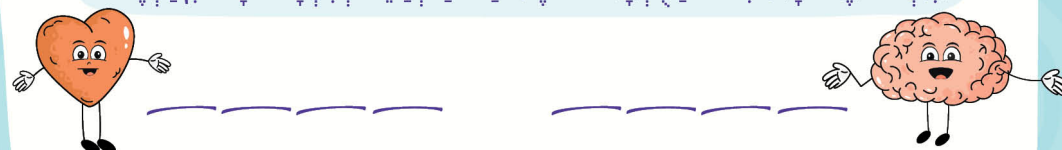
לְמוֹחַ יֵשׁ כּוֹחַ, לַעְוֹרֵר אֶת הַלֵּב וְלִרְתֵּם אֶת הַחֲמִימוֹת וְהַחִיּוֹת שְׁבוּ לַעְבֹדֶת הַשֵּׁם.

הַפּוֹחַ וְהַלֵּב גְּשׁוּחֵחִים. הַדְבִּיקוּ פְּדִבְקוֹת לֵב וּפּוֹחַ לְצַד הַגְּשָׁפָאִים הַפְּתָאִיִּים,
שִׁיבּוּ לֵב אֵיר הַפּוֹחַ 'פְּעִיר' אֶת הַלֵּב:

☐	הֵם צְרִיכִים עֲזָרָה רְצִינִית
מִמֶּשׁ...	☐	מִיִּשְׁהוּ צְרִיר לְאָרְגֵן אֶת
הַשְּׁעוֹר הַזֶּה!
☐	אֲנִי לֹא מְכִיר אוֹתָם, לָמָּה
אֲנִי צְרִיר לַעְזֹר לָהֶם?	☐	צְרִיר דְּוִקָא אוֹתִי? לָמָּה זֶה
קְשׁוֹר אֵלַי?
☐	כָּל עַם יִשְׂרָאֵל אֲחִים! אֲנַחֲנוּ
עִם אֶחָד וְיֵשׁ לְכָלנוּ נִשְׁמָה
אֶחָת.	☐	כָּל דָּבָר שִׁיְהוּדִי רוֹאֶה אוֹ
שׁוֹמֵעַ זֶה בְּהִשְׁתַּנְּחָה פְּרָטִית!
☐	טוֹב, בְּסֻדָּר. מִשְׁפָּחָה כְּמוֹ
מִשְׁפָּחָה... אֲנִי רָץ לַעְזֹר.	☐	טוֹב, אִם הַשֵּׁם מִצְפֶּה מִמּוֹנִי
לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה, אֲזִי קְדִימָה. זֶה
בְּאֻמָּת יְכוֹל לְהִיטֵל שְׁעוֹר מִמֶּשׁ
מִצְלָח. יֵשׁ לִי חֶשֶׁק לְהִשְׁקִיעַ בּוֹ...

אֲסִפּוּ אֶת הָאוֹתִיּוֹת הַפְּדָגְשׁוֹת שֶׁל הַפּוֹחַ וְהַלֵּב בְּנִפְרָד. מָה קִבְּלַתֶּם?

שְׁבוּעַת הַחֲסִידוּת יוֹם ה'

קְדִימָה, פְּעִיל!

לפְעָמִים הַלֵּב שֶׁלָנוּ קָצֵת יָשׁוּן, בְּדִיוֹק כְּשֶׁאֲנַחֲנוּ רוֹצִים שֶׁהוּא יִהְיֶה עֹר.
אִיר אֲנַחֲנוּ יְכוּלִים לַעְוֹרֵר אֶת הַלֵּב, שִׁירְגִישׁ אֶת הָרְגִשׁוֹת הַחִיבִיִּים שֶׁאֲנַחֲנוּ רוֹצִים
לְהַרְגִישׁ?
הַמּוֹחַ יְכוֹל 'לְהַפְעִיל' אֶת הַלֵּב.

"כִּי הַשֶּׁקֶל שֶׁבִּנְפֶט הַמִּטְכָּלֶת כְּשֶׁמִּתְבּוֹנֵן וּמַעֲמִיק מֵאֵד בְּגִדְלַת ה'... נוֹלֶדֶה וְנִתְעוֹרֶרֶה
מִדַּת יִרְאַת הַרומָמוֹת בְּמוֹחוֹ וּמִחֲשַׁבְתּוֹ לִירֵא וּלְהִתְבּוֹשֵׁשׁ מִגִּדְלָתוֹ יִתְבַּרֵּךְ שְׁאִין לֵה
סוֹף וְתִקְלִית, וּפְחָד ה' בְּלִבּוֹ. וְשׁוֹב יִתְלַהֵב לִבּוֹ בְּאַהֲבָה עֲזָה כְּרִשְׁפִי אֵשׁ בְּחִשְׁקָה
וְחִפְצָה וְתִשְׁקָה וְנֶפֶשׁ שׁוֹקֶקֶה לְגִדְלַת אֵין סוֹף בְּרוּךְ-הוּא..."
(לְקוּטֵי אֲמָרִים תִּנְיָא פֶּרֶק ג')

לְמוֹחַ יֵשׁ כּוֹחַ, לַעְוֹרֵר אֶת הַלֵּב וְלִרְתֵּם אֶת הַחֲמִימוֹת וְהַחִיּוֹת שְׁבוּ לַעְבֹדֶת הַשֵּׁם.

הַפּוֹחַ וְהַלֵּב גְּשׁוּחֵחִים. הַדְבִּיקוּ פְּדִבְקוֹת לֵב וּפּוֹחַ לְצַד הַגְּשָׁפָאִים הַפְּתָאִיִּים,
שִׁיבּוּ לֵב אֵיר הַפּוֹחַ 'פְּעִיר' אֶת הַלֵּב:

☐	הֵם צְרִיכִים עֲזָרָה רְצִינִית
מִמֶּשׁ...	☐	מִיִּשְׁהוּ צְרִיר לְאָרְגֵן אֶת
הַשְּׁעוֹר הַזֶּה!
☐	אֲנִי לֹא מְכִיר אוֹתָם, לָמָּה
אֲנִי צְרִיר לַעְזֹר לָהֶם?	☐	צְרִיר דְּוִקָא אוֹתִי? לָמָּה זֶה
קְשׁוֹר אֵלַי?
☐	כָּל עַם יִשְׂרָאֵל אֲחִים! אֲנַחֲנוּ
עִם אֶחָד וְיֵשׁ לְכָלנוּ נִשְׁמָה
אֶחָת.	☐	כָּל דָּבָר שִׁיְהוּדִי רוֹאֶה אוֹ
שׁוֹמֵעַ זֶה בְּהִשְׁתַּנְּחָה פְּרָטִית!
☐	טוֹב, בְּסֻדָּר. מִשְׁפָּחָה כְּמוֹ
מִשְׁפָּחָה... אֲנִי רָץ לַעְזֹר.	☐	טוֹב, אִם הַשֵּׁם מִצְפֶּה מִמּוֹנִי
לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה, אֲזִי קְדִימָה. זֶה
בְּאֻמָּת יְכוֹל לְהִיטֵל שְׁעוֹר מִמֶּשׁ
מִצְלָח. יֵשׁ לִי חֶשֶׁק לְהִשְׁקִיעַ בּוֹ...

אֲסִפּוּ אֶת הָאוֹתִיּוֹת הַפְּדָגְשׁוֹת שֶׁל הַפּוֹחַ וְהַלֵּב בְּנִפְרָד. מָה קִבְּלַתֶּם?

שְׂפָחָה בְּכוֹחַ. לַשְׂפָחָה יֵשׁ כּוֹחַ

ר' ישראל נפרד ממשפחתו בלב שבור. ממהר לליובאוויטש, אל הרבי המהר"ש – רבי שמואל, לבקש את ברכתו עבור בנו החולה, אשר הרופאים כלם התיאשו מחיו. לקראת חג הסוכות הגיע לעירה, והמתין לפנישת היחידות שנקבעה לו עם הרבי. מקבל היה בין חסידים, כי אם הרבי לוקח הפתק מיד הנכנס, אזי תבוא הישועה, אך אם הרבי אינו מושיט את ידו לקחת את הפתק, סימן כי אפסה תקוה חלילה...

נכנס ר' ישראל, מושיט את הפתק, אולם הרבי מורה לו להניחו על השלחן. ר' ישראל כשל החוצה שבור ומיאש.

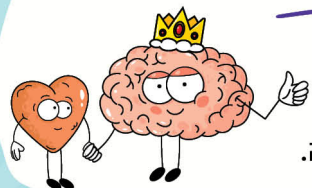
ליל שמיני-עצרת הגיע. עומד ר' ישראל בין מאות החסידים, ולבו שבור. שמחת התורה אופפת את הכל. כלם רוקדים בעז, אך הוא אינו מסגל להזיז את רגליו.

לפתע התנער וחשב לעצמו: "הלוא שמחת-תורה היום! כיצד תערבב את צער הגוף עם שמחת הנשמה? עליך לשמח ויהי מה!". מיד הצטרף לרקודים, עיניו עצומות וכל-כלו שרוי בשמחה עלאית.

יצאו החגים, נכנס ר' ישראל שוב ליחידות, לקבל את ברכת הדרך לפני שישוב לביתו. הפעם קבלו הרבי בפנים מאירות ואמר: "בפעם הראשונה שונכנסת ובקשת בעבור בנה, לא ראיתי שום דרך להצילו; אולם כאשר בשמחת-תורה התעלית על עצמך, הגברת את הנשמה על הגוף ושמחת בשמחת התורה באמת – קרעת את גזר הדין ורפואתו של בנה קרובה לבוא..."

ר' ישראל עזר את שמחת הלב בכוח המחשבה על היום הגדול, וזכה לישועה.

לוֹאֲדִים וַאֲיִשׁוּאִים

עוררתי את הלב שלי ועזרתי ל_____
בחייו ובשמחה.

ספרתי בבית את הספור על השמחה שהצילה.

שמי: _____
כתה: _____

שְׂפָחָה בְּכוֹחַ. לַשְׂפָחָה יֵשׁ כּוֹחַ

ר' ישראל נפרד ממשפחתו בלב שבור. ממהר לליובאוויטש, אל הרבי המהר"ש – רבי שמואל, לבקש את ברכתו עבור בנו החולה, אשר הרופאים כלם התיאשו מחיו. לקראת חג הסוכות הגיע לעירה, והמתין לפנישת היחידות שנקבעה לו עם הרבי. מקבל היה בין חסידים, כי אם הרבי לוקח הפתק מיד הנכנס, אזי תבוא הישועה, אך אם הרבי אינו מושיט את ידו לקחת את הפתק, סימן כי אפסה תקוה חלילה...

נכנס ר' ישראל, מושיט את הפתק, אולם הרבי מורה לו להניחו על השלחן. ר' ישראל כשל החוצה שבור ומיאש.

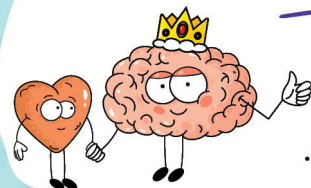
ליל שמיני-עצרת הגיע. עומד ר' ישראל בין מאות החסידים, ולבו שבור. שמחת התורה אופפת את הכל. כלם רוקדים בעז, אך הוא אינו מסגל להזיז את רגליו.

לפתע התנער וחשב לעצמו: "הלוא שמחת-תורה היום! כיצד תערבב את צער הגוף עם שמחת הנשמה? עליך לשמח ויהי מה!". מיד הצטרף לרקודים, עיניו עצומות וכל-כלו שרוי בשמחה עלאית.

יצאו החגים, נכנס ר' ישראל שוב ליחידות, לקבל את ברכת הדרך לפני שישוב לביתו. הפעם קבלו הרבי בפנים מאירות ואמר: "בפעם הראשונה שונכנסת ובקשת בעבור בנה, לא ראיתי שום דרך להצילו; אולם כאשר בשמחת-תורה התעלית על עצמך, הגברת את הנשמה על הגוף ושמחת בשמחת התורה באמת – קרעת את גזר הדין ורפואתו של בנה קרובה לבוא..."

ר' ישראל עזר את שמחת הלב בכוח המחשבה על היום הגדול, וזכה לישועה.

לוֹאֲדִים וַאֲיִשׁוּאִים

עוררתי את הלב שלי ועזרתי ל_____
בחייו ובשמחה.

ספרתי בבית את הספור על השמחה שהצילה.

שמי: _____
כתה: _____